

ВЕСНА ЛІНИ КОСТЕНКО

Любов Ільницька

Нерозривне поєднання поезії та музики відкриває приховані відчуття подиву. Барви весни, звеличені ліричними наголосами, змушують ретельніше придивлятися до тих непізнаних сторін прекрасного, зміст яких уже осягнули класики українського та світового мистецтва.

Який сенс вкладають глядачі в поняття *надзвичайна подія*? Пошук дива, дива-вистави, яка б запам'яталася надовго. Утім, якщо суголосною темою всієї програми буде сильний мотив лагідного та потужного слова Ліни Костенко, тоді ця концертна подія повинна сягнути виміру сенсації.

22 березня 2019 року в Колонному залі імені М. В. Лисенка Національної філармонії України пройшов незабутній театральномузичний вечір «Весна підніме келихи тюльпанів», складений за творами Ліни Костенко.

Поезія Ліни Костенко в майстерному виконанні народної артистки України Раїси Недашківської причаровувала глибиною особливої образної виразності. Глядач поринав в орбіти невичерпних одухотворених поетичних нюансів через натхненне декламування енергійної експресивності. Вбрання примадонни української сцени ніби зійшло з картини Віктора Зарецького, який зобразив Р. Недашківську як берегиню, наповнену яскравим світлом монументальної симфонії. Водночас велич постаті видатної актриси доповнювалася елементами венеційської видовищності – унікальне вплетення оксамитових відтінків у темні фалди театрального костюма – усі ці деталі переконливо створювали гармонійний образ античної музи, яка в плавних жестах драматичної елегантності позначила на сцені духовне знамення – найвищу цінність поетичної творчості.

Розпочала програму «Музична імпрізація» – романтичність тонких руладних звуків арфи вдало налаштовували аудиторію на вишукане сприйняття поетичних рядків. Таким чином, за задумом автора

ідеї та режисера програми заслуженого діяча мистецтв України Олександра Білозуба, небесне осяяння арфи переносило глядача в споконвічні інтонації легкої пелюстковості святкового настрою. Чуттєва гра Валерії Тихонової супроводжувала майже всю першу частину вечора.

Складно окреслити словами хвилювання глядачів, коли після насичених рядків вірша Л. Костенко «Ті журавлі і їх прощальні сурми»:

Сумна арфістко – рученьки вербові! –
по самі плечі вкутана в туман.
Зіграй мені мелодію любові,
ту, без котрої холодно словам

за динамічною паузою, у яку Р. Недашківська вклала глибоку незворотність доленосних рядків, монументально з'являється постать окриленого Орфея – заслуженого артиста України Ігоря Завадського. Акордеон у діалозі з арфою причаровує та зриває шквал оплесків. Одночасна ніжність та проникливе входження в зміст таких творів, як *Oblivion* («Забуття») А. П'яццолі та «Вальсу квітів» П. Чайковського, викликали емоційну піднесеність – неперевершена гармонія панувала і приголомшувала.

Віртуозність Ігоря Завадського, його самовіддана гра та бурхлива експресія *Libertango* Астора П'яццолі доповнювали драматичний зміст віршованого портрета «Твій силует» Ліни Костенко. Хоча найбільшою мірою обдарування Ігоря Завадського проявило себе при особливому виконанні Концерту № 4 Антоніо Вівальді із циклу «Пори року». Сум ностальгічного переспіву за втраченою радістю та болісне відчуження від щасливих подій життя ніби відбивалися на рухах музиканта.

Слід сказати, що зворушливі балетні па Анастасії Прохорової ніби мимоволі гортали сюжетні сторінки – пори року – провідні лінії поетичного натхнення, від виступу до виступу створювали суцільне полотно вистави.

ЛЮБОВ ІЛЬНИЦЬКА. ВЕСНА ЛІНИ КОСТЕНКО

Домінантою другої дії було фортепіанне виконання Людмилою Марценович творів Л. Ревуцького, Г. Майбороди та «Патетичної сонати» Л. Бетховена.

Ніби зима і весна зустрілися на сцені – так сопілкові народні награвання Олесі Сінчук невимушено дзвінко переносили у фантастичний світ. Ансамбль народних інструментів «Дивограй» разом із чудовим співом Тетяни Шкільної подарували незабутні миті музичної насолоди. Одухотворене звучання рядків Ліни Костенко під гітарний супровід Сергія Мороза справили хвилююче враження.

Виступи Лілії Кобільник та Олени Свищ доповнювали один одного. Тризна «Мар-

кової скрипки» у голосінні Лілії Кобільник та млосні інтонації Олени Свищ по-своєму розкрили ліричне різноманіття творчості Ліни Костенко.

Довгоочікуваний виступ Руслани Лоцман дійсно привернув увагу – щирі барви голосу співачки створювали образ мальовничої весни. Тонка вокальна обробка впевнено, слідом за поезією Ліни Костенко, розповідала про «думку таємну».

Як дороговказ наостанок пролунала репліка від Раїси Недашківської: «Людо, дай “Елегію”!». Тому твір Миколи Лисенка став атмосферним супроводом до кульмінаційного завершення програми – поезії «Ти знов прийшла, моя печальна музо...».